

Vervloekte kaste

Hoe durven we zelfs te doen alsof we er naar streven op te klimmen in de wereldwijde ranglijst van 'ontwikkelde' landen, als we toestaan dat onze meest kwetsbare mensen worden verkracht, gemarteld, mishandeld en vermoord?

door: Mari Marcel Thekaekara

Wees niet emotioneel, zeggen de redacties. Wees niet sensationeel. Maar hoe krijgt een simpele schrijver gewone Indiërs zo ver om te reageren op een gewone Indiase situatie die buitengewoon onbeschrijflijk wreed is?

De negen maanden oude Divya en de twee-en-een-half jaar oude Vaibhav werden niet alleen wreed behandeld - ze werden op een wrede wijze vermoord. Bij aankomst in een ziekenhuis in Delhi afgelopen maandag werden ze dood verklaard, nadat ze levend werden verbrand en onherkenbaar verkoold.

Ogenschijnlijk was dit het resultaat van een permanente strijd tussen de dominante kaste van Rajputs en Dalits uit een dorp in de buurt van Faridabad, net buiten de Indiase hoofdstad. In werkelijkheid is dit simpelweg weer een voorbeeld van wat er gebeurt als Dalits op een of andere manier voor hun rechten op komen - ze worden domweg gedood. En wel op brute wijze vermoord zoals in dit geval. Zij zijn immers de 'nuttelozen' van onze samenleving.

Geen nationale verontwaardiging

Het was te voorspellen dat hun dood geen nationale verontwaardiging en protesten heeft uitgelokt, noch in Delhi, noch elders in India. Lokale Dalits blokkeerden een snelweg en politieagenten die de familie moesten bewaken (vanwege eerdere gewelddadige incidenten en bedreigingen) zijn geschorst. Ja inderdaad, de nabestaanden kregen een vergoeding. Een miljoen roepies (circa €14.000 euro) lijkt het bedrag dat volgens de regering van Haryana genoeg compensatie is voor een kind dat op wrede wijze wordt vermoord. Dat lijkt de totale optelsom van de reacties in het land. Omdat kaste een oud verhaal is. En Dalits die worden gedood is alledaags nieuws. Dus eigenlijk geen nieuws. In feite worden ze elk uur gedood.

Zelfs als we de statistieken van het *National Crime Records Bureau* inzien is dit waarmee Dalits dagelijks geconfronteerd worden: elk uur worden twee Dalit gemolesteerd, elke dag worden er drie Dalit-vrouwen verkracht, worden er twee Dalits vermoord en twee huizen in brand gestoken. Jitender (Divya's en Vaibhav's vader) en zijn familie vallen in de statistiek van de laatste twee categorieën. Rekha, de moeder van de peuters, is nog steeds herstellende van ernstige brandwonden in het Safdarjung Ziekenhuis in Delhi.

Dus wie maakt zich hier druk om? Wat is het nieuwsgehalte van een paar dode Dalits? Wreedheden tegen Dalits zijn er al duizenden jaren. Het choqueert ons niet meer. We staan er niet meer bij stil. Maar twee baby's? Tot de dood veroordeeld door vuur - de langzaamste, meest ondraaglijke en pijnlijke manier om te sterven. Een gruwelijke misdaad? Bijna niemand die dat echt opmerkte.

Pronken met vergane glorie

Wanneer zullen we ophouden sterfgevallen van Dalits te negeren? Hoe durven we zelfs te doen alsof we streven naar het opklimmen in de wereldwijde ranglijst van 'ontwikkelde' landen, als we toestaan dat onze meest kwetsbare mensen elke dag worden verkracht, gemarteld, mishandeld en vermoord, volledig straffeloos? Wat zijn wij een ellendig, schandelijk land. We pronken met onze vergane glorie, met de geweldige beschaving die we 5000 jaar geleden waren, toen de rest van de 'ontwikkelde' wereld nog rondliep in dierenhuiden.

Zolang kaste niet worden uitgebannen uit onze dorpen zullen we altijd een onderontwikkelde, primitieve, feodale en hatelijke samenleving blijven. Ongeacht hoeveel SMART steden we bouwen, ongeacht hoeveel briljante dokters, ingenieurs en IT-experts we naar het westen exporteren. Zolang we Dalit-vrouwen verkrachten om hun mannen een lesje te leren, zolang we Dalit-mannen blijven vermoorden omdat zij opkomen voor hun rechten als burgers van dit land, moeten we worden beschouwd als een werkelijk achterlijke, barbaarse samenleving. Wat er gebeurde met de kleine Divya en Vaibhav is absoluut meer dan barbaars.

Mijn werk als journalist bracht mij naar Dalit-dorpen in het hele land, en het is overal hetzelfde liedje: "Wanneer zal het ophouden?" We blinken uit in de kunst van het eeuwige vlagvertoon en opschepperij over onze oude glorieuze cultuur. Hoewel er veel is om trots op te zijn, kunnen we niet voorbijgaan aan de verschrikkelijke onderdrukking van een groot deel van onze mensen. We moeten het kwaad in ons verleden erkennen en ons daarmee verzoenen. We kunnen geen gerechtigheid bieden aan de miljarden die eeuwen geleden stierven. Maar we moeten wel de schuldigen van vandaag straffen.

Wanneer houdt het op?

Onze Grondwet, vormgegeven door een Dalit, legde de basis voor een natie gebouwd op democratie en gelijkheid voor allen. Maar democratie en gelijkheid zijn onverenigbaar met kaste. Beide kunnen niet naast elkaar bestaan, omdat per definitie kaste betekent dat sommigen superieur zijn aan anderen, zuiver op grond van hun geboorte. Als het gaat om kaste gaat zijn we met alle mogelijke kunstgrepen erin geslaagd om de Grondwet al bijna zeventig jaar te ondermijnen. Als India beschaafd wil worden, dan moeten kasten verdwijnen.

We lijken nu regelmatig de internationale krantenkoppen te halen, maar om de verkeerde redenen. Vorige week was er de onbeschrijflijke verkrachting van twee baby's in Delhi. Deze week begon met de uiterst groffe moord op twee Dalit-baby's door ze levend te verbranden. Dus eindelijk, nu het meest verschrikkelijke is gebeurd, zijn het niet alleen Dalits die vragen: "Wanneer houdt het op?" Ook fatsoenlijke, rechtvaardige Indiërs schamen zich er voor te behoren tot een samenleving die baby's verbrandt.

Als schrijver zijn woorden mijn enige wapen. Hoe nutteloos, hoe machteloos, hoe volkomen waardeloos zijn deze woorden voor Vaibhav en Divya, de twee onschuldige kastenslachtoffers, overgeleverd aan vlammen voordat ze zelfs konden beginnen te leven.

Als natie moeten we verder gaan dan woorden en gemeenplaatsen, maar handelen. Het straffen van de schuldigen is een goede manier om te beginnen. De verkrachters en moordenaars van Dalit-vrouwen, -mannen en -kinderen die eeuwenlang straffeloos hun gang konden gaan moeten gaan beseffen dat die straffeloosheid niet langer hun geboorterecht is. Ze moeten zich verantwoorden en gestraft worden zoals in elke beschaafde samenleving. Misschien dat dan uiteindelijk de Dalits van ons land het begin zullen zien van het einde van de onmenselijkheid van kaste.

vertaling door LIW van artikel *Out Damn Caste* (Outlook, 23-10-2015):
<http://www.outlookindia.com/article/out-damn-caste/295697>